

PROLOG

Anna Smudge var i fængsel.

Eller, det vil sige ... hun var ikke sådan *rigtig* i fængsel. Hun sad på en høj bæk i venteværelset på politistationen og lod fødderne dingle i luften. For ni dage siden havde hun ikke anet at hun ville ende her – og hvis nogen havde sagt det til hende, ville hun have troet at de var skrupskøre. Men for ni dage siden havde hendes liv også set helt anderledes ud. For ni dage siden havde hun bare været 'Sløve Smudge'.

„Gi' slip, strømer! Gi' slip!“ En høj, mager mand i håndjern blev skubbet ind gennem døren af en politibetjent. „Jeg skal nok opføre mig ordentligt fra nu af! Jeg bliver et helt nyt menneske! Dydens smalle sti og alt det der! Det lover jeg!“

Den magre mand stoppede brat op da han fik øje på Anna.

„Det er jo *dig*,“ gispede han. „Du er hende pigen, er du ikk'? Det er dig! Ikk'?“

Anna nikkede.

„Kan du hjælpe mig? Be-be! Jeg vil ikke være forbryder mere!“

Anna lod sig glide ned fra bænken og stak ham et visitkort. „Ring til mig når du bliver løsladt.“

Politibetjenten så undrende på Anna mens

han førte den nu stille og rolige fange hen mod cellerne bagest i lokalet.

„Anna Smudge.“ En betjent med et strengt ansigtsudtryk så hen på hende fra sin plads bag skrivebordet. „Politiinspektøren vil gerne tale med dig nu.“

Anna nikkede og rakte ud efter sin skoetaske.

„Hov, du er hende pigen, er du ikk’?“

Anna smilede hemmelighedsfuldt og gik ind gennem den tunge jerndør der gled op i samme øjeblik.

Væggene på politiinspektørens kontor var plastret til med avisudklip – det så nærmest ud som om han havde brugt dem som tapet. Anna lod blikket glide hen over de mange overskrifter:

HVEM ER DEN MYSTISKE FORBRYDERKONGE?

MR. WHO SPREDER RÆDSEL BLANDT NEW YORKS BEFOLKNING!

MR. WHO SÆTTER LEJEMORDEREN DONNY 'FRIKADELLEN' FRATELLI PÅ FRI FOD!

„Anna Smudge. Sid ned,“ sagde en dyb, rusten stemme.

„Tak.“

„Min søster er en stor beundrer af dig.“

Politiinspektøren lignede en kæmpestor bulldog. Han rakte ud efter et stort krus og tog en slurk. „PTTTØJJJ!“ Han spyttede den mørkebrune væske ned i papirkurven og snerrede vredt. „Det smager som plasteret på min storetå! Og det er koldt!“

Han tog telefonen. „Betjent, jeg har en vigtig opgave. Skaf mig en kop *varm* kaffe!“ Han så på Anna. „Skal du ha’ noget med?“

Anna rystede på hovedet.

„Og et par basser med marmelade til Anna Smudge.“ Politiinspektøren lagde røret på med et brag og så igen på Anna med sine trætte øjne. „Kaffe er noget værre skidt. Jeg begyndte da jeg var på din alder. Hvor gammel er du?“

„Elleve.“

„Jep. Det er noget værre skidt. Prøv i det mindste at vente til 8. klasse, når papirarbejdet begynder at hobe sig op.“ Politiinspektøren sukkede. Han lignede en der ikke havde sovet i en uge. „Hvis du taler sandt, Anna, betyder det at vi endelig kan smide alt dette her i papirkurven.“ Han slog ud med armen mod de mange avisudklip. „Hele byen er i oprør! Det er det rene anarki! Jeg har sat nogle af mine bedste mænd på sagen, og de er alle sammen kommet tilbage i liggende stilling. Så fortæl mig nu, Anna, hvem er *han*?“

Anna åbnede munden for at svare, da ...

KLANK! KLANK! KLANK! KLANK!

„Hvad pokker er det for en larm?“ råbte politiinspektøren.

En betjent stak hovedet ind på hans kontor. Han kastede et blik på Anna og vendte så ansigtet mod sin chef. „Det er de indsatte. De ved hun er her. De ... de beder om gruppeterapi.“

„Nå. Se at få lagt en dæmper på dem.“

„Hvordan, inspektør?“

„Det ved jeg da virkelig ikke. Syng en vuggevise for dem!“

Politiinspektøren sendte betjenten bort med en afvisende håndbevægelse. Han lænede sig tilbage i stolen med en træt mine. Da han endelig talte, var hans stemme næppe andet end en hæs hvisken.

„FBI påstår at han ikke eksisterer. CIA siger det samme – det rene opspind. Men jeg har hele tiden vidst at han eksisterede, at han var et menneske af kød og blod!“ Politiinspektøren så på Anna med et forventningsfuldt blik. „Hvem er han, Anna? Hvem er mr. Who?“

Anna åbnede munden.

„Vent! Begynd med begyndelsen. Fortæl mig det hele!“

„Det hele?“

„Ja. Det hele.“

Anna lukkede øjnene og lyttede til larmen inde fra cellerne ... og forsøgte at huske hvordan det hele begyndte.

For
9
dage
siden

Sted: ET FÆNGSEL I HARLEM,
NEW YORK

Tid: 09:00

KLANK, KLANK, KLANK ... Vagtens støvlehæle bankede rytmisk mod det hårde metalgulv som en smedehammer ... KLANK, KLANK ... Han var næsten færdig med sin formiddagsrunde og skulle netop til at vende næsen mod skrivebordet, da han hørte en stemme.

„Hjælp! En eller anden, hjælp mig!“

Vagten kiggede tøvende hen mod den tunge jerndør som førte ind til afdelingen hvor de allerfarligste forbrydere sad.

„Er der nogen? Hjælp!“

Vagten tog det tunge nøgleknippe ud af bæltet og låste døren op. I denne afdeling var der ingen tremmedøre som i resten af fængslet. I stedet sad fangerne hver for sig, omgivet af fire tykke mure uden vinduer. Stemmen var højere nu.

„HALLO! EN ELLER ANDEN!“

Vagten nærmede sig den celle hvorfra stemmen kom. På døren stod navnet:

Donny 'Frikadellen' Fratelli

Vagten genkendte navnet. Denne fange havde engang været den mest berygtede lejemorder i New York.

„HEJ! JEG KAN HØRE DINE FODTRIN! KAN DU HJÆLPE MIG?“

Vagten rømmede sig. „Øh, hvad er problemet?“

Inde i cellen drog nogen et lettelsens suk. „Tak fordi du kom, makker. Jeg har siddet her og råbt i en evighed. Jeg har brug for en håndsørkning.“ En nervøs latter. „Ser du, jeg har rodet mig ud i noget skidt ...“

„Hvad er problemet?“ gentog vagten og forsøgte at se ind gennem en tynd sprække i døren.

Mere nervøs latter. „Tja, jeg er fanget på tøndnen, sådan set.“

„Tøndnen?“ sagde vagten.

„Ja. Du ved, tøndnen, potten, lokummet ... toilettet. Der hvor de kloge hoveder sidder og skriver stor litteratur. Jeg er fanget her. Det vil sige ... der er ikke mere toiletpapir.“

„Altså, jeg hører faktisk ikke til her på gangen ...“

„Kom nu, makker! Jeg har siddet her i en time, mindst. Vær nu en guttermand! Mine balder er fuldstændig følelseløse.“

Vagten tøvede et øjeblik. Så vendte han sig om og fik øje på døren til et opbevaringsrum. Han åbnede døren og lyste derind med sin lommelygte. Der stod en pakke med flere ruller toiletpapir. „Okay,“ råbte han. „Jeg snupper en rulle til dig. Bare, øh ... bliv hvor du er. Jeg smider den ind til dig.“

„No problemo, makker,“ lød det taknemligt inde fra cellen. „Det lettede sgu!“ Han slog en skraldlatter op. „Fik du den? Det lettede!“

Vagten holdt sig for næsen med den ene hånd, mens han fumlede efter sine nøgler med den anden. Dette her havde ikke været en del af jobbeskrivelsen, tænkte han.

Han åbnede døren på klem og smed toiletrullen ind gennem sprækken så hurtigt han kunne. Desværre var det ikke hurtigt nok. En kæmpestor hånd greb fat om hans håndled og trak ham indenfor.

„Hvad i ... NEJ! NEJ! IKKE SVUPPEREN!“

Et langt, forfærdeligt øjeblik hørte man kun vagtens skrig og en mystisk, plaskende lyd. Så blev der skyllet ud.

Den store mand i cellen iførte sig vagtens uniform. Den var alt for lille til ham, men han var ligeglad. Han bekymrede sig ikke om at se smart ud. Det var på tide at stikke af fra bulen her. Han havde en aftale et andet sted, og den havde han tænkt sig at holde.

Han skruede hovedet af en gulvmoppe. De lange, tykke hår var fuldstændig stive af snavs. En perfekt forklædning, tænkte han, og satte det oven på sit eget hår. Så trak han endnu en gulvmoppe og en rengøringsvogn ud af opbevaringsrummet. Nu lignede han en rengøringsassistent med langt, gråt og meget sammenfiltret hår. Han skubbede vognen gennem fængslets gange, med retning mod døren der førte ud i friheden.

„Halløj! Du der!“

Den store mand begyndte at bevæge sig hurtigere.

„Du der! Dig har jeg ikke set før. Har du noget ID?“

Den store mand begyndte at løbe.

„HEJ! STOP HAM!“

Han hoppede op på vognen og stødte fra med fødderne så hårdt han kunne.

„GRIB HAM!“

En hel flok vagter kom løbende imod ham, men han pløjede gennem flokken som en kæmpestor bowlingkugle. Nu havde han fængslets hoveddør i sigte. En vagt sprang op med chokket malet i ansigtet da han så manden på rengøringsvognen komme susende imod sig. Den store mand svingede gulvmoppen over hovedet og fældede vagten med et enkelt, susende slag.

Alarmen gik i gang. Fodtrin ... lyden af en hel masse løbende fødder ... på fortovet bag ham. Den store mand brugte gulvmoppen til at støde fra mod jorden igen og igen, så vognen trillede hurtigere og hurtigere hen ad asfalten. Og netop da vagter-

ne var ved at indhente ham, netop da de skulle til at kaste sig over ham, lægge ham i håndjern og slæbe ham tilbage til cellen ... netop da kom en bil susende om hjørnet. Den store mand vendte sig og grinede ondskabsfuldt til vagterne. Så gik han i knæ og greb fat i kofangeren idet bilen drøede forbi.

KAPITEL 1

Ønsketænkning

„Du er færdig, Anna!“

Ordene blev hængende som en tåge i den kølige luft. Anna skuttede sig og gned hænderne mod hinanden for at varme dem. Hele klassen befandt sig oppe på skolens tag, som var omkranset af et højt hegn. De spillede stikbold.

Jacob lignede et rovdyr på spring. Hans fregnede ansigt var fordrejet i en snerrende grimasse. „Er du klar til at dø, Anna?“ Han dunkede langsomt og regelmæssigt bolden ned i jorden og greb den igen med én hånd. „D ... Ø ... D ...“ stavede han i takt til boldens dunk mod taget.

Der lød et skingert fløjt.

Jacob udstødte et højt krigshyl og slyngede bolden mod Anna.

Hun stod som lammet og så til mens bolden susede imod hende, hurtigere og hurtigere, og så, i sidste øjeblik, hoppede hun lodret op i luften og gik i split over bolden. Sekundet efter landede hun igen på taget med et blødt bump og så sig chokeret omkring. Hun havde ikke anet at hun kunne den slags. Det havde hendes klassekammerater åbenbart heller ikke, for overalt omkring hende lød der overraskede udbrud og højlydt, vantro hvisken.

„Anna har bolden,“ råbte idrætslæreren, Julia McGee.

Anna samlede bolden op med rystende hænder, tog en dyb indånding og kiggede hen mod Jacob.

„Det kan du lige vove på, Anna,“ knurrede han. „Du kommer til at fortryde det resten af dit ynkelige, sløve liv!“

„Sløve?“ sagde Anna med et ildevarslende smil, og da fløjten lød, kylede hun bolden mod Jacob med en styrke som hun ikke vidste at hun havde i sig.

Bolden for af sted som et lyn, hurtigere end øjet kunne følge den. Der lød et højt klask, da den ramte Jacob i brystet. Den måbende dreng blev kastet tværs over taget, bragede ind i heget og faldt sammen på den varme asfalt med en afmægtig stønnen.

Bifaldet var øredøvende. „Anna! Anna! Anna!“ brølede forsamlingen. Det var ikke kun hendes eget hold, der heppede på hende. Begge hold råbte hendes navn og styrtede hen mod hende.

Hun vendte sig og så Todd stå ved siden af sig. Hans dytblå øjne glimtede. „Anna, du er fantastisk!“

Så skubbede hendes forældre sig vej gennem mængden med ansigter der strålede af stolthed.

„Hvor er du dygtig, skat!“ råbte Annas far. „Vi elsker dig!“

Han løftede hende højt op i luften, og alle hendes klassekammerater stimlede sammen om dem mens de klappede hende bifaldende på ryggen og stemte i med et taktfast: „Anna! Anna! Anna! ... Anna ... Anna, Anna, du kommer for sent. Vågn op, Anna.“

„Vågn op, Anna! BZZZZZZZT! Du kommer for sent i skole! BZZZT!“

Anna åbnede øjnene.

Hun hørte højhusets samtaleanlæg knitre og portner Percys muntre stemme med irsk accent sige: „Så er det op og slå på tromme!“

Anna svingede langsomt benene ud af sengen, gik nedenunder og luntede gennem familien Smudges enorme hall der var fyldt med dyre kunstgenstande fra hele verden.

„BZZZT! Er du vågen, Anna?“

Anna rakte ud mod samtaleanlægget og trykkede på en knap.

„Jeg er oppe, Percy. Tak,“ sagde hun. Hun lænede sig ind mod væggen og gned sine øjne med bagsiden af hånden. „Percy, jeg havde den mest vidunderlige drøm. Jeg var ...“

„Jeg er ked af at måtte afbryde dig, Anna,“ knitrede portner Percys stemme. „Men jeg har lidt travlt her til morgen. Så ingen svinkeærinder!“

Anna tændte lyset på badeværelset og stønnede højlydt da hun så sit spejlbillede. Håret strittede lige op i luften som en hanekam. Nå, der var ikke tid til at gå i bad. Anna tændte for vandet og prøvede forgæves at glatte sin uregerlige morgenfrisure med fingrene. Det virkede ikke. Håret var fast besluttet på at køre sit eget løb. Anna gav sig i stedet til at børste tænder og mindede sig selv om at være særlig grundig på de steder der var svære at ...

„BZZZT!“ Percys stemme knitrede endnu en gang i samtaleanlægget. „Anna! Hvad i himlens navn er du i færd med deroppe? Se nu at få lidt luft under sutterne. Man skulle tro du havde bly i bagdelen.“

Anna sukkede dybt og kiggede sit spejlbillede dybt i øjnene en sidste gang. *Jeg skal nok prøve at være hurtigere*, sagde hun til pigen med det uglede hår. Så åbnede hun sit tøjskab og gjorde, som sædvanlig, et ihærdigt forsøg på at sætte farten op.

Lidt senere stod hun på fortovet sammen med Percy, der var klædt i en nydelig blå og gul uniform.

„Skulle mor og far til et vigtigt morgenmøde igen?“ spurgte Anna.

„Ja. De tog af sted ved første hanegal.“

Anna så ned på sine kondisko. „De skal garanteret også til et

vigtigt *aftenmøde*," sagde hun skuffet. Men Percy svarede ikke. Han havde travlt med at vinke en taxa ind til siden.

„Hav en formidabel dag i skolen, Anna!“ sagde han, gav hende et hurtigt klap på skulderen og lukkede bildøren i efter hende.

Da taxaen susede ned ad Park Avenue, vendte Anna sig i sædet og så til mens deres højhus langsomt gik i ét med de andre høje, luksuriøse bygninger, som der var så mange af i denne del af New York. Det var myldretid, den tid på dagen som Anna brød sig mindst om. Hun pressede ansigtet mod den kolde rude og betragtede stimerne af travle mennesker der væltede ind og ud af bygningerne langs vejen. Hun så et velklædt par der gik hurtigt hen ad fortovet med hver deres attachémappe, mens de begge talte i mobiltelefon. Kvindens høje hæle slog smæld mod fliserne. Anna tænkte på sine forældre. Hvad lavede de mon nu?

Taxaen svingede ind ad den tæt trafikerede Lexington Avenue og fortsatte mod Bendox Privatskole. Pludselig slog chaufføren bremserne i. Mekanikken hvinede, og kun sikkerhedsselelen forhindrede Anna i at blive slynget ind i forsædet.

„Hvad pokker ...“ råbte taxachaufføren rasende, men tav så pludselig da han og Anna blev mødt af et mærkværdigt syn: en stor, bredskuldret mand med en sammenfiltret gulvmoppe på hovedet. Manden kom kørende på en lille rengøringsvogn. Han brugte et kosteskift til at støde fra mod de forbipasserende biler, og susede fra kofanger til kofanger som en gal gorilla. Anna så til med åben mund og polypper idet manden drønedes forbi taxaen. Der lød et højt BANG da kosteskiftet ramte bildøren.

„Hallo! Pas lige på! Den er sgu nymalet!“ råbte chaufføren.

Lige bag manden på rengøringsvognen kom en række politibiler, som med hylende sirener forsøgte at sno sig gennem morgentrafikken.

Anna drejede sig i sædet og gloede vantro efter manden der zig-zagede hen ad den befærdede vej og forsvandt om et hjørne. Trafikken i New York var altid nervepirrende, og nogle gange direkte livsfarlig. Sirener og dyttende biler var hverdagskost. Nu og da blev man endda vidne til en biljagt. Men en rengøringsvogns-jagt?

„Det er fordi det er mandag,“ erklærede taxachaufføren og trykkede hornet i bund. „Alle tosserne kommer frem om mandagen.“

Da taxaen endelig standsede foran Bendox Privatskole, blev Anna siddende på bagsædet og stirrede på de store, røde dobbeltdøre. Hun ville ønske hun ikke behøvede at gå derind.

„Kom nu, tøs. Se at komme af sted. Du kommer for sent!“ Anna vendte sig mod chaufføren med et bedende ansigtsudtryk. „Må jeg ikke blive her lidt? Bare til næste time?“

Han så forvirret på hende. „Hvorfor dog det?“

„Fordi vi har idræt i første time.“

„Og hvad er der galt med idræt?“

KAPITEL 2

„Sløve Smudge“

„Sløve! Sløve! Sløve! Sløve!“

Anna stod midt på boldbanen og ønskede at hun bare kunne synke ned i jorden og forsvinde fuldstændig. Jacob havde fået hele sit hold til at stå og råbe det åndssvage øgenavn, han havde givet hende.

„Sløve! Sløve! Sløve!“

Jacob gik i knæ og kylede bolden imod hende så hårdt han kunne.

Anna stod som forstenet. Af en eller anden grund var hendes ben pludselig blevet til træstammer og havde slået rod i asfalten under hende. Med en følelse der kun var alt for velkendt, blev hun stående og stirrede på bolden der kom nærmere ... og nærmere ... og så ... pludselig var der en der skubbede til hende. Anna trimlede omkuld på den kolde asfalt, og bolden hamrede ind i hegnet bag hende. Hun så op og var ved at dø af skam ved synet af Todds dejlige, blå øjne. Han så på hende med en bekymret mine.

„Anna? Er du okay? Undskyld jeg skubbede dig, men du bevægede dig slet ikke, og bolden kom lige imod dig og ...“

„Anna!“ lød Julia McGees stemme. „Alt i orden?“

„Jaeh,“ sagde Anna idet hun tog Todds hånd

og lod ham hjælpe sig op. Hun skyndte sig at trække hånden til sig igen i samme øjeblik det gik op for hende at han rent faktisk rørte ved hende. „Jaeh,“ mumlede hun.

Klokken ringede ud, og alle begyndte at gå hen mod døren.

„Bare vent, Sløve Smudge!“ Jacob masede sig forbi hende sammen med sin kusine Roselyn. „Jeg skal nok få ram på dig. Det bliver nemt, så langsom som du er. Som at fange en skovsnegl. Og det kommer til at gøre ondt!“

Han smækkede døren hårdt i bag sig og holdt den et par minutter, så Anna ikke kunne komme ud.

„Sikke en start på ugen!“

Quenton marcherede ned ad gangen ved siden af Anna. Han rystede energisk på hovedet.

„Det var bare totalt råddent!“

Anna trak på skuldrene. Hun havde faktisk ikke lyst til at tale om det.

„Serøst – det var værre end *Stinkesokken slår til igen*.“

„Stinke... hvad for noget?“ sagde Anna.

„En virkelig dårlig gyserfilm om en gammel, sur sok som vagner til live og gør det af med et helt fodboldhold. Virkelig dårlig. Jeg tror den fik nul stjerner eller sådan noget.“

„Hvorfor spilder du din tid på den slags bras?“

Quenton trak på skuldrene. „Hvad mener du? Jeg kan godt lide at se dårligt fjernsyn mens jeg laver mad. Og nogle ting er så dårlige at de faktisk er sjove.“ Han hævede øjenbrynene. „Men *det* dér var ikke spor sjovt. Det var bare ... totalt råddent.“

Anna sukkede og ønskede at Quenton ville tale om noget andet. Jacob havde gjort det til sit livsmål at ødelægge hendes hverdag – *hver* dag. Det var bare noget hun måtte lære at leve med. Ligesom det faktum at hun var langsom i optrækket. Tung at danse med. Simpelthen bare ... sløv.

„Hør her, Anna.“ Quenton løftede hænderne som en præst

der skal til at velsigne sin flok. „Jeg siger bare at ham mobberen bliver værre og værre. Jeg mener, Jacob har altid været dum, men ikke *så* dum. Det var virkelig ubehageligt!“

„Mandag er bare en ubehagelig dag,“ sagde Rachel der netop sluttede sig til dem. „Man har hele to dage hvor man kan sove længe og gøre hvad pokker man har lyst til, og så kommer mandag bare og ødelægger det hele.“

„Det er ikke bare et mandagsproblem, Rachel,“ afbrød Quenton. „Jacob er en idiot alle ugens syv dage. Det er på tide at sige stop.“ Han sparkede døren til drengenes omklædningsrum op. „Ned med mobberen!“ råbte han og forsvandt indenfor.

„Okay, jeg er enig med Quenton,“ sagde Rachel. „Min mor siger at alle hunkønsmennesker i verden skal slå sig sammen og lave en forening for stærke kvinder som ...“

De gik ind i pigernes omklædningsrum mens Rachel blev ved med at snakke som et vandfald. Det gjorde nu ikke Anna noget. Hun kunne godt lide at lytte til sin veninde. Det var faktisk noget af det eneste Anna virkelig følte at hun var god til: at lytte. Men hvad skulle det gøre godt for? Det var ikke noget man kunne skabe sig en karriere på i en fortravlet storby. Og det var ikke ligesom at være god til idræt eller billedkunst eller sprog eller ...

„Matematik!“ råbte Rachel og slyngede sin taske om på ryggen. „Vi må skynde os! Musashi får et føl på tværs hvis vi kommer for sent.“

Anna så ned ad sig selv. Hun havde stadig sit gymnastiktøj på. „Øh ... jeg er ikke helt klar endnu.“

„Anna, hvorfor hulen har du ikke klædt om endnu?“

„Jeg stod bare og tænkte på ...“

„Skynd dig nu!“ sagde Rachel. „Ellers æder Musashi dig med hud og hår. Eller slår dig med den der åndssvage pind hun render rundt med. Er det mon egentlig lovligt? Jeg mener, hvorfor *har* hun overhovedet sådan en pind? Det ligner en ridepisk af

en slags. Men hvad skal hun overhovedet bruge den til? Altså, *jeg* ville gerne have en hest.“ Rachels ansigt lyste op. „Jeg elsker heste! Men min mor siger at vi ikke kan få én. Det er der ingen normale mennesker der har råd til, siger hun. Og hvor skulle vi også have den henne? I badekarret, måske? Det er umuligt at holde hest når man bor i New York. Der er ikke garager til heste, og ...“

„Jeg har en hest,“ afbrød Roselyn. Hun stod pludselig ved siden af Rachel og smilede koldt med sine fyldige læber der fik hende til at ligne en buttet porcelænsdukke. Hun snoede en lok af sit skinnende, kastanjebrune hår om den ene pegefinger og gentog: „Jeg sagde: jeg har en hest.“ Rachel var for en gangs skyld fuldstændig mundlam. Hun så bare på Roselyn med store øjne. „Jeg ønskede mig en hest da jeg var lille, så min far købte et stort hus ude på landet med marker og lade og det hele. Ikke også, Amy?“

Bag Roselyn stod en genert pige som en høj, tynd skygge. Hun stak hovedet frem og nikkede.

„Ser du,“ sagde Roselyn og så Rachel lige i øjnene, „min mor siger at når man virkelig elsker nogen, så giver man dem alt hvad de ønsker sig. Jeg ønskede mig en hest, og min mor og far elskede mig så højt at de gav mig én. Men du *har* jo ikke nogen far, har du vel?“

Anna gloede rasende på Roselyn. Hun var lige så ondskabsfuld som sin fætter Jacob.

„Måske elsker din mor dig bare ikke så højt som du tror,“ fortsatte Roselyn med sukkersød stemme. Amy blev stående tavs bag ved Roselyn, tydeligvis ilde til mode. Rachels underlæbe begyndte at bæve. Pludselig ringede klokken ind.

„Klokken!“ Roselyn skyndte sig ud med Amy på slæb. Tilbage i omklædningsrummet stod Anna og så hjælpeløst på Rachel der tørrede øjnene i en svedig T-shirt, pakkede sine ting sammen og traskede ud på gangen. Anna ville ønske at der var

et eller andet hun kunne gøre for at trøste sin veninde. Hun lænede sig mod den kolde murstensvæg og sukkede dybt.

Anna stod uden for matematiklokalets lukkede dør. Hun var kommet for sent. Hun tog en dyb indånding, åbnede døren på klem og smuttede lydløst indenfor. Nede på bageste række, ved siden af Quenton, var hendes tomme plads. Quenton så hende, spærrede øjnene op og mimedede langsomt ordene: „Pas på!“

Anna nikkede og satte kursen mod sin plads mens hun forestillede sig at hun var usynlig. Hun var der næsten. Det tomme bord var kun et par meter væk. Quenton begyndte at mime igen. Der var et glimt af panik i hans øjne, men Anna tog sig ikke af det. Hun havde alt for travlt med at være lydløs og usynlig. Og så skete det.

Jacob stak et ben ud foran hende. Anna snublede, faldt ned på en stol som hamrede ind i et bord, der væltede med et rabalder så man skulle tro at et lokomotiv var drønet gennem klasseværelset. Anna så op og fik øje på Quenton der stønnede med ansigtet skjult i hænderne. Hun hørte Roselyns kaglende, hek-seagtige latter. Og ...

SMAK! Musashis spanskrør ramte tavlen med en høj, skarp lyd.

„Hvor var det godt du kunne komme, Anna,“ sagde en spinkel stemme. „Hvis du ikke har for travlt med at forstyrre undervisningen, kan du måske hjælpe med at løse dette divisionsstykke som alle vi andre sidder og regner på.“

Anna gled ind bag sit bord og forsøgte at dividere 25,2 med 6,3 i hovedet.

Hurtigt. Hurtigt.

Alle stirrede på hende ...

„Anna!“ Musashis spinkle stemme dirrede utålmodigt. Hun klaskede taktfast spanskrøret ned i den ene håndflade. „Timen varer kun femogfyrre minutter, og der er allerede gået tolv.

Femogfyrre minus tolv giver treogtrediv. Vi har altså ikke hele dagen.“

Anna skulle lige til at svare, da Jacob pludselig satte et pustetør for munden og affyrede en gennemtygget papirkugle. Det spytvædede projektil ramte Anna lige i munden. Hendes stemme gik over i en rallen, og hun følte det som om hun var ved at blive kvalt.

„Det ... *arrhh!*“

„Hvad er der i vejen, Sløve? Har du fået en skovsnegl galt i halsen?“ hviskede Jacob. Roselyn fnisede lavmælt.

„Anna!“

„... *ghhkk ...*“

Anna hostede og harkede ... og så rødt. Jacobs røde hår, hans røde T-shirt, hans røde fregner, og den grimme, røde tunge der kom til syne når han grinede sit åndssvage hestegrin. Hvor var hun dog træt af at han skulle behandle hende sådan! Hvor var hun dog træt af ham og hans dumme kusine! Det var det samme hver eneste dag! Og i idrætstimen havde de absolut skullet ydmyge hende foran Todd – hvor havde det været *pinligt!*

„Hvad er der i vejen, Sløve? Har du lagt en skovsnegl i underbukserne?“

„Hold bøtte, Jacob!“ hvædede Rachel.

„Hvorfor sku' jeg, Spasser-Rachel?“ hviskede Jacob. „Vil du måske sladre til din fattigrøv af en mor? Og hvad med din far, for resten? Hvor er han bl...“

Pludselig skød Annas hånd frem, greb en lok af Jacobs ildrøde hår og trak til. Hårdt. Hun hørte Jacob råbe op, men alligevel holdt hun fast. De trimlede omkuld på gulvet i en skrigende, sparkende bunke.

SMAK! Musashis spanskrør knaldede ned i gulvet ved siden af dem, og en spinkel arm trak dem begge på benene. Jacob knurrede dybt i struben. Et øjeblik var Anna sikker på at han

ville kaste sig over hende, men da han så op og fik øje på Musashi, stak han pludselig i et vræl.

„Lad hende ikke gøre mig noget, Musashi. Åh, vær sød at passe på mig! Hjælp!“ Jacob gik i dækning bag matematiklæreren som om han frygtede for sit liv.

Musashi så strengt på Anna. „Jacob, er du kommet til skade? Har du brug for at komme til sundhedsplejersken?“

Jacob fik sin underlæbe til at bæve som om han var lige ved at græde. „Jeg er bare så bange. Jeg vendte mig om for at se om hun havde brug for hjælp til at lave regnestykket, og så angreb hun mig. Jeg prøvede bare at være sød. Hun bed mig! Ahhh!“

„Jeg bed ham ikke. Han lyver!“ udbrød Anna vantro.

„Anna!“ sagde Musashi med isnende kold stemme. „Jeg sender dig ned til inspektøren.“

Anna åbnede munden for at protestere, men lukkede den igen da hun så Jacob stikke hovedet frem bag Musashi og grine som en flækket træsko. Musashi opdagede ingenting.

„Jeg vil ikke tolerere den slags opførsel i mine timer, Anna!“ Musashi trampede arrigt op til katederet og begyndte at skrive noget ned på et stykke papir. Hun foldede det omhyggeligt sammen og rakte det til Anna. „Tag denne seddel med ned på inspektør Rollins' kontor. Jeg går selv derned senere og taler med ham personligt.“

Anna gik hen mod døren. Hun kastede et blik på Quenton og Rachel der så til med bekymrede miner. Så gled hendes blik videre til Todd, og hun mærkede kvinderne blive varme.

„Anna,“ sagde Musashi med en stemme der var skarp som et samuraisværd. „Jeg holder øje med dig.“

Sted: 59. GADE

Tid: 11:00

Den store mand smed al rengøringsgrejet i en container. Det var alligevel ikke meget værd længere. Vognens baghjul var knækket af, og kosteskaffet var brækket midt over. Den store mand gik ud af gyden igen, duknakkede og stadig med gulvmoppen på hovedet, og skyndte sig hen mod den første den bedste taxa. Han åbnede døren og sprang ind på bagsædet.

„Kør, fister,“ knurrede han og kiggede sig nervøst omkring ved lyden af hylende sirener.

„Frokostpause!“ svarede taxachaufføren med udenlandsk accent og fortsatte med at tale i mobiltelefon.

Den store mand stak sin store hånd frem, snuppede chaufførens mobiltelefon og smed den ud ad vinduet.

„Hov! Hvad tror du ...“ Chaufføren tav øjeblikkelig da han fik øje på kæmpen med den sammenfiltrede, gråligvide hårpragt der lugtede mistænkeligt af rengøringsmiddel.

„Du bestemmer, min ven! Kunden har altid ret. Hvor vil du hen?“

„Kør mig til Hollandstunnelen.“ Den store mand kiggede ud ad bagruden i sirenerens retning. „Sømmet i bund!“

Taxaen accelererede med hvinende dæk og su-sede hen ad gaden som en skriggul geværkugle.

„Hurtigere,“ knurrede den store mand.

„Jeg kører så hurtigt jeg kan uden at blive stoppet. Hør, min ven, jeg fornemmer at du bærer rundt på en masse uforløst vrede. Måske du skulle få dig en gang massage? Eller begynde at gå til yoga?“

Den store mand svarede ikke. Han følte sig næsten lige så indeklemmt i den lillebitte taxa som han havde gjort i sin lillebitte celle. Hvis han blev siddende her, ville hans hoved garanteret lave en mindre bule i loftet.

„Sig mig, hvorfor har du så travlt, min ven?“

„Jeg skal til et møde.“ Den store mand kastede endnu et blik ud ad bagruden. Der var ingen politibiler i sigte. Han lænede sig tilbage i sædet. Endelig kunne han slappe en smule af. „Et meget vigtigt møde.“

Kort efter lod taxaen sig opsluge af Hollandstunnelens mørke.

„Undskyld, min ven,“ sagde taxachaufføren. „Men efter tunnelen, hvor skal jeg så køre hen?“

Den store mand svarede ikke. Han stirrede ud ad vinduet på de flisebelagte vægge der susede forbi. „Sæt farten ned!“ gøede han. Han havde mast ansigtet helt op mod ruden for bedre at kunne se. „Kør lidt længere, bare lidt, og sæt mig så af.“

„Sætte dig af?“ gentog chaufføren vantro. „Min ven, du er midt i en undersøisk tunnel!“

„SÆT MIG AF, sagde jeg!“

Taxachaufføren huggede bremserne i og havde nær forårsaget et katastrofalt harmonikasammenstød. Tunnelen genlød af bilers dytten og bilisters vrede råb. Den store mand sprang ud af taxaen der straks satte farten op igen og kørte videre.

„Du har en skrue løs, min ven!“ råbte taxachaufføren ud ad vinduet og pegede på sin tinding. „Du er midt i en undersøisk tunnel!“

Den store mand bøjede sig ned og undersøgte tunnelens væg

mens bilerne rasede forbi. Dér var det! En lille, indgraveret tegning af en høg, en gepard og en krokodille. Den store mand løftede sin store hånd og bankede tre gange, og derefter endnu tre gange i hurtig rækkefølge. Flisen med tegningen begyndte at snurre rundt, først langsomt, så hurtigere og hurtigere. Hvis nogle af de forbigående bilister havde set på ham, ville de det ene øjeblik have set en mærkelig mand der stod og lænede sig op ad væggen midt i Hollandstunnelen ... og det næste øjeblik ville den mærkelige mand være forsvundet. I samme sekund gled flisen atter på plads som om den overhovedet ikke havde flyttet sig.